

Ομιλία στη σεπτή Μεταμόρφωση του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών (2ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Υπάρχουν, όμως, και κείνοι που μας καταταυραννούν με την αρχαιοελληνική λογική και την εγκόσμια σοφία, όσοι δεν δείχνουν την απαραίτητη υπακοή στους εκφραστές των προσταγμάτων του Αγίου Πνεύματος, αλλά προτιμούν να διαφωνούν. Αυτοί, λοιπόν, επειδή είναι πεσμένοι κάτω και δεν μπορούν να αντιληφθούν τίποτε πέρα από τα γήινα, όταν ακούουν να γίνεται λόγος για το φως που είδαν οι μαθητές με τα μάτια τους πάνω στο βουνό της μεταμόρφωσης του Κυρίου, το εκλαμβάνουν αμέσως ως αισθητό και κτιστό, και υποβιβάζουν σ' αυτό το επίπεδο το άυλο και ανέσπερο και αίδιο εκείνο φως που υπερβαίνει όχι μόνο την αισθητική αντίληψη, αλλά και τη νόηση.

Παρόλο που ο ίδιος ο Κύριος που έλαμψε μ' αυτό το είχε από πρωτύτερα χαρακτηρίσει άκτιστο ονομάζοντάς το βασιλεία του Θεού· και η βασιλεία του Θεού

δεν είναι δούλη και κτιστή· αντίθετα είναι η μόνη που δεν υπακούει σε άλλον κυβερνήτη, η μόνη αήττητη, η μόνη που δεν υπόκειται στα δεσμά του χρόνου και του γυρίσματος των καιρών και δεν είναι δίκαιο, λένε, να υποταχθεί ή να καταλειφθεί από το κύλισμα και την εναλλαγή των εποχών η βασιλεία του Θεού. Πιστεύουμε, άλλωστε, ότι αυτήν ακριβώς είναι που θα κληρονομήσουν όσοι μετέχουν στη σωτηρία.

Αλλά μήπως επειδή ο Κύριος έλαμψε στη μεταμόρφωσή του και εμφάνισε τη δόξα και τη λαμπρότητα και το φως εκείνο που θα έχει και όταν θα ξανάρθει με τη μορφή που τον είδαν οι μαθητές του στο βουνό επάνω, σημαίνει ότι απόκτησε και θα έχει πια για πάντα κάτι που προηγουμένως δεν είχε; Φύγετε μακριά από μια τέτοια βλασφημία· όποιος διατυπώνει ένα τέτοιο ισχυρισμό, θα υποχρεωθεί να παραδεχτεί ότι ο Χριστός έχει τρεις φύσεις, τη θεία, την ανθρώπινη και εκείνη που εκδηλώθηκε με το φως. Όμως δεν φανέρωσε κάποια άλλη διαφορετική φύση, παρά μόνο εμφάνισε τη λαμπρότητα που πάντα διέθετε.

Και είχε τη λαμπρότητα της θείας φύσης σκεπασμένη κάτω από την ανθρώπινη σάρκα· κατά συνέπεια το φως της μεταμόρφωσης είναι ιδίωμα της θεότητας, δηλαδή άκτιστο. Σύμφωνα, άλλωστε, με τους θεολόγους, ο Χριστός μεταμορφώθηκε όχι με το να αποκτήσει κάτι καινούργιο που δεν διέθετε προηγουμένως, ούτε με το να μεταβληθεί σε κάτι που δεν ήταν, αλλά με το να παρουσιαστεί στους μαθητές του όπως πραγματικά ήταν, ανοίγοντας τους τα μάτια να τον δουν και καθιστώντας την αμβλυωπία τους οξυδέρκεια.

Το καταλαβαίνετε ότι τα φυσικά μάτια είναι τυφλά για το φως εκείνο; Λοιπόν, και το φως δεν είναι αισθητό, και όσοι το είδαν δεν το είδαν απλώς με τα μάτια του σώματος, αλλά με τα μάτια που προετοιμάστηκαν κατάλληλα από το Άγιο Πνεύμα. Δηλαδή μεταλλάχτηκαν και έτσι μόνο είδαν τη μεταλλαγή που υπέστη η μεικτή φύση μας, όχι βέβαια τη μεταλλαγή εκείνης της στιγμής, αλλά αυτή που έπαθε από τότε που την προσέλαβε ο Χριστός, οπότε και θεώθηκε καθώς ενώθηκε με το Λόγο του Θεού. Την ίδια διαδικασία ακολούθησε και η επίγνωση της θεότητας του υιού της από τη Θεοτόκο που τον συνέλαβε μες στην παρθενία και τον γέννησε με τρόπο υπερφυσικό, σαρκοφόρο Θεό· αυτή τη διαδικασία και η επίγνωση από το Συμεών όταν τον κράτησε ως βρέφος στα χέρια του, και από τη γερόντισσα Άννα όταν τον συνάντησε στο Ναό· φαινόταν, σ' όσους είχαν καθαρά τα μάτια της καρδιάς, σαν μέσα από γυάλινο περικάλυμμα, η θεία δύναμη να φεγγοβολά.

Και γιατί ο Κύριος ξεχωρίζει από τους μαθητές του τους κορυφαίους και τους ανεβάζει στη βουνοκορφή, ιδιαίτερα αυτούς μόνο; Προφανώς για να τους δείξει κάτι σπουδαίο και μυστικό. Πώς λοιπόν, θα 'ταν σπουδαίο και μυστικό το θέαμα του φωτός που υποπίπτει στις αισθήσεις, θέαμα του οποίου και αυτοί οι

διαλεγμένοι και όσοι έμειναν κάτω εξίσου είχαν εμπειρία; Και σε τί θα τους χρειαζόταν η δύναμη του Αγίου Πνεύματος και η αύξηση ή μεταλλαγή της δράσης τους προκειμένου να δουν εκείνο το φως, αν ήταν αισθητό και κτιστό; Και πώς θα μπορούσε να 'ναι δόξα και βασιλεία του Πατρός και του Πνεύματος το αισθητό φως;

Και πώς μες σε τέτοια δόξα και βασιλεία θα έρθει στη μέλλουσα κρίση ο Χριστός, όταν δε θα υπάρχει λόγος ύπαρξης αέρα ή φωτός ή χώρου και των ομοίων, αλλά αντί όλων αυτών, σύμφωνα με τον Απόστολο, θα 'ναι για μας τα πάντα ο Θεός; Και προπάντων θα 'ναι για μας ο Θεός φως; Λοιπόν, είναι φανερό ότι το φως της μεταμόρφωσης είναι το φως της θεότητας. Άλλωστε, και ο πιο θεολογικός από τους ευαγγελιστές, ο Ιωάννης, αποφαινεται στην Αποκάλυψη ότι η μελλοντική και μόνιμη εκείνη πόλη «ου χρείαν έχει του ηλίου ουδέ της σελήνης, ίνα φαίνωσιν εν αυτή· η γαρ δόξα του Θεού εφώτισεν αυτήν, και ο λύχνος αυτής το αρνίον» (Αποκ. 21,23).

Επομένως, και σ' αυτή την περίπτωση, δε μας έχει υποδείξει ολοφάνερα το μεταμορφωμένο με θεία δύναμη στο Θαβώρ Χριστό, ο οποίος έχει για λυχνάρι το σώμα του και για φως τη δόξα της θεότητας που παρουσιάστηκε πάνω στη βουνοκορφή σ' όσους τον ακολούθησαν; Αλλά και για τους ένοικους εκείνης της πόλης ο ίδιος ευαγγελιστής λέει ότι «ουχ έξουσι χρείαν φωτός λύχνου, και φωτός ηλίου, ότι Κύριος ο Θεός φωτίσει επ' αυτούς, και νυξ ουκ έσται έτι» (Αποκ. 22,5). Τί, λοιπόν, είναι αυτό το φως που ποτέ και με καμιά δύναμη δε μεταβάλλεται ούτε αυξομειώνεται; Τί είναι αυτό το αναλλοίωτο, το άσβηστο φως; Δεν είναι άραγε το φως της θεότητας;

Αλλά και ο Μωυσής και ο Ηλίας, και ιδίως ο Μωυσής που ήταν πεθαμένος, ψυχή χωρίς σώμα, πώς φάνηκαν και δοξάστηκαν με αισθητό φως; γιατί και αυτοί παρουσιάστηκαν μέσα στη δόξα και μιλούσαν εκείνη την ώρα για την ολοκλήρωση του έργου του Χριστού, που θα συνετελείτο στην Ιερουσαλήμ. Και τέλος, πώς κατάλαβαν οι Απόστολοι το Μωυσή και τον Ηλία. που βέβαια δεν τους είχαν ξανασυναντήσει, αν όχι με την αποκαλυπτική δύναμη εκείνου του φωτός;

Όμως, για να μη συνεχίσω να καταπονώ τη σκέψη σας για πολύ ακόμη, θα αφήσω τα υπόλοιπα από τα λόγια του ευαγγελικού χωρίου να τα ακούσουμε και να τα αφομοιώσουμε την ώρα της ιερής και θείας λειτουργίας· σημασία έχει να το κάνουμε με πίστη, όπως διδαχθήκαμε από κείνους που φώτισε ο Χριστός, γιατί μόνο αυτοί κατανόησαν επαρκώς την ευαγγελική αλήθεια. «Τα γάρ μυστήριά μου εμοί και τοις εμοίς» (Ησαΐας 24, 16), λέει με το στόμα του Προφήτη ο Θεός.

Λοιπόν, πιστεύοντας σωστά, όπως διδαχθήκαμε, και εννοώντας το μυστήριο της μεταμόρφωσης του Κυρίου, ας προχωρήσουμε προς τη λάμψη εκείνου του φωτός·

και επιζητώντας την ομορφιά της αναλλοίωτης δόξας, ας καθαρίσουμε τα μάτια της ψυχής μας από τους γήινους μολυσμούς με την περιφρόνηση κάθε ηδονικού και φαντασμαγορικού, που όμως δεν είναι σταθερό και που κι αν μας φαίνεται ευχάριστο, όμως προξενεί οδύνη αιώνια· κάθε ηδονικού που κι αν τέρπει το σώμα, όμως ντύνει τη ψυχή με κείνο το βρώμικο φόρεμα της αμαρτίας, εξαιτίας του οποίου, αφού δεθεί χέρια και πόδια όποιος δεν είναι ντυμένος με το ένδυμα της αφθαρσίας, ξαποστέλλεται στο σκοτάδι το τόσο απομακρυσμένο από τη χάρη του Θεού.

Απ' αυτό το σκοτάδι μακάρι όλοι ανεξαίρετα να γλιτώνουμε με την έλλαμψη και την επίγνωση του άυλου και αίδιου φωτός της μεταμόρφωσης του Κυρίου. Κι ας είναι δοξασμένο τ' όνομα του και του άναρχου Πατρός του και του ζωοποιού Πνεύματος που η αίγλη τους είναι μοναδική και η θεότητα και η δόξα και η βασιλεία και η δύναμη, τώρα και πάντα και στο ατέλειωτο κλωθογύρισμα των καιρών. Αμήν.

(«Μεταμόρφωση» Έκδ. ΑΚΡΙΤΑΣ -απόσπασμα- σ. 207-216)